

чужди прѣстѣ; душмани отдалечѣ и тайно подклаждатѣ огъня, ний да се караме, а тѣмъ да е добръ. Кой знае и какъвъ кюлафъ ни кроятъ за по-сетнѣ. За туй ли се изкарватъ вѣстницитъ, да хулятъ дори и министритѣ. Въ турско врѣме — помнишъ я? — на едно нищо и никакво ефенди турчинъ или забтие трѣбваше да ставаме на кракъ, да правимъ теменъ и да се мѣдримъ диванъ-чопразъ!... Ами пѣкъ и тоя министъръ какъ се не докача? Ако е честенъ човѣкъ да си даде оставката и да се залови за друга своя работа. Нѣма гладенъ да умре я?

Въ туй врѣме се зачу, че свири цияно.

Бойковска свирѣше.

Дѣдо Генко се послуша.

За да избѣгне всѣко сѣмѣние, Бойковски проговори като че ли на себе си:

— У съседитѣ момата свири на цияно. Пакъ подхвана прѣдишния си разговоръ:

— Не ще! Та и всичката врѣва на противницитъ му е само за туй!

— Да се оплаче, тогава, на княза. Защо мълчи?

— Князътъ се не бърка въ тия работи, тате!

— Кога той се не бърка, ами кой тогава? Господъ ли? Господъ — прѣвъ, царътъ — слѣдъ него. Кой е погоренъ отъ княза. Ако той въ тия работи не се бърка, а въ кои — тогава? Отдѣ да викнемъ човѣкъ, да ни баращише? Синко, казвамъ ти, хлѣбъ и солъ да ямъ, гладенъ и голъ да ходя по улицитѣ, ама тѣй да ме нападатъ по вѣстницитъ, нѣма да го прѣтърня — азъ дѣто съмъ единъ простъ човѣкъ, едно говедо, да речемъ. Право ти казвамъ: единъ честенъ човѣкъ нѣма да седи ни частъ да го нападатъ и да го плюятъ тѣй. Човѣкъ на тоя свѣтъ за единъ ихтибаръ, за едно хубаво име живѣе. Азъ го тѣй разбирамъ, а вий какъ — не знамъ. Варди се, синко, да не се оплетешъ и ти въ нѣкоя мрѣжа, — ако досега не си се оплелъ. Страхъ ме е!... Да оставимъ това, ами тоя министъръ, тоя паша — както го ти по-прѣди нарече! — какъ гледа жена, дѣца, роднини, приятели и свои по-долни чиновници?

— Какъ? както винаги!